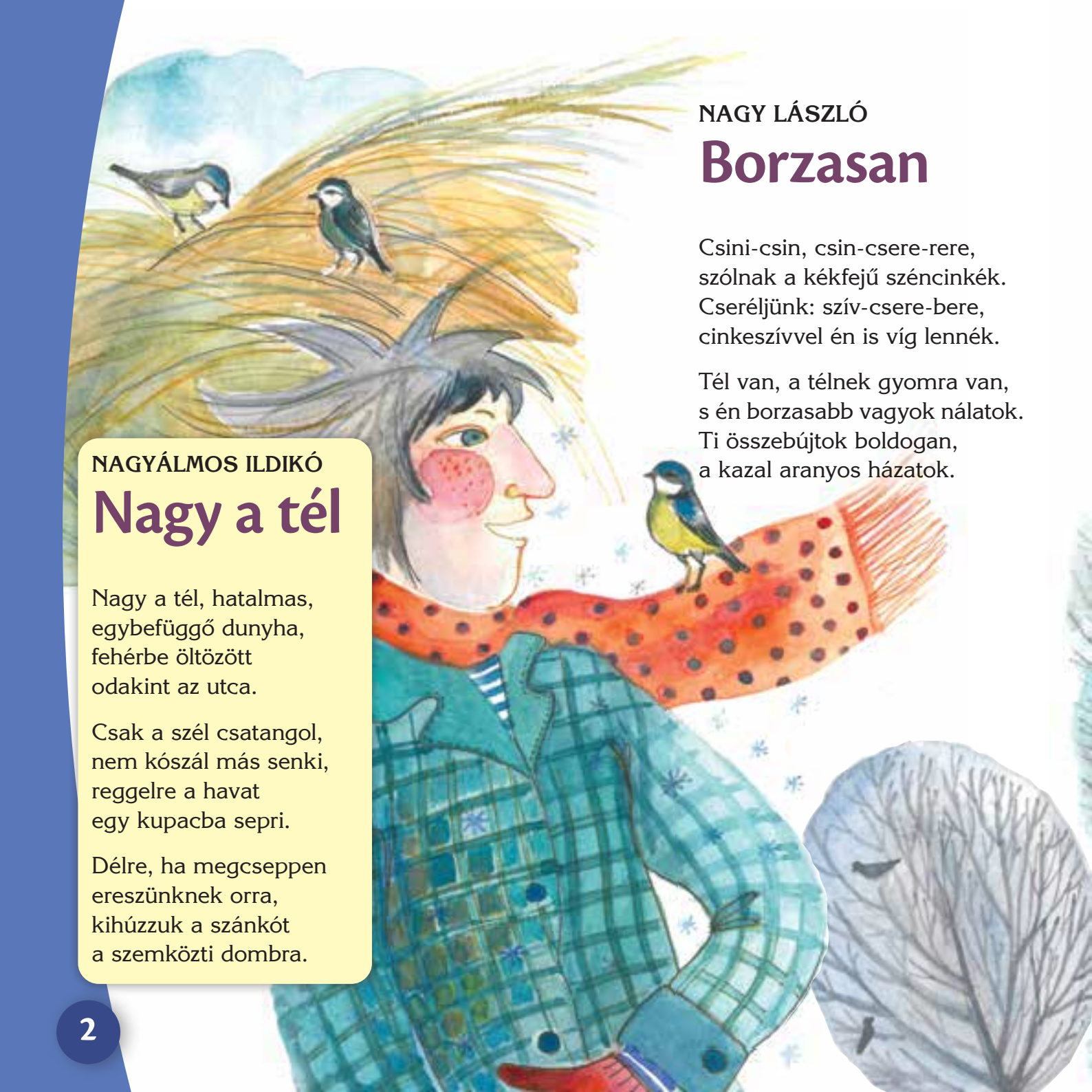

Szivárvány

VERS, MESE, JÁTÉK KICSIKNEK • 2021. FEBRUÁR

2.

NAGY LÁSZLÓ

Borzasan

Csini-csin, csin-csere-rere,
szólnak a kékfejű széncinkék.
Cseréljünk: szív-csere-bere,
cinkeszívvel én is víg lennék.

Tél van, a télnek gyomra van,
s én borzasabb vagyok nálatok.
Ti összebújtok boldogan,
a kazal aranyos házatok.

NAGYÁLMOS ILDIKÓ

Nagy a tél

Nagy a tél, hatalmas,
egybefüggő dunyha,
fehérbe öltözött
odakint az utca.

Csak a szél csatangol,
nem kószál más senki,
reggelre a havat
egy kupacba sepri.

Délre, ha megcseppen
ereszünknek orra,
kihúzzuk a szánkót
a szemközti dombra.

BALÁZS IMRE JÓZSEF

Mivé változnék?

Patakká,
ki jegesebb részeit tagadná.

Eresszé,
ki háztetők havait felezné.

Madárrá,
ki legszebbik hangját megtalálná.

Virággá,
ki fénynek a szirmai kitárná.

BALEY ENDRE

Hóbortos hónapok

Hízik a hó talpa alatt,
január úr büszkén halad.
Szürke felhőket zihál,
befagyasztja a vizeket,
fázik a sok kismadár.

Február úr már kedvesebb,
tavasz felé így lépeget,
nyújtogatja a napot,
háztetőkről csöpögnek már
soványodó jégcsapok.

FAZAKAS ILDIKÓ rajza

SZŐCS MARGIT

Az eltolható birodalom

Miáki

Miáki, a sárga kandúr szintén az első emeleten lakott. Közismert ugróbajnok volt. Könnyedén szökölt át Matiék teraszára, és a nyitott ajtón besurrant a nagyszobába. Óvatosan körülnézett, és mivel Anyus a konyhában volt, egy ugrással Mati mellett termett. Éppen jókor, mert Mati almáspitét majszolt. Miáki nagy éhenkórász hírében állt. Étvágynál csak pimaszsága volt nagyobb.

Ha valahol finom falatot szimatolt, nem tágított a környékről, amíg csak egy morzsa volt.

Mati örült a látogatónak, alaposan megvendégelte.

– Miááki! Miáááki! Hámm-hámm, papi – kínálta a kandúrt.

A macska nem kérte magát, a hason fekvő Mackó hátára telepedett, és a tányér túloldaláról habzsolni kezdte a süteményt.

Ám amikor kiürült a tányér, Matinak játszani való kedve kerekedett. Elkapta a macska grabancát, húzta, gyámbászta a szőrét, mintha Mackó lett volna. A kandúr szörnyű nyávogással próbált menekülni, de Mati még szorosabban markolt belé, végül a farkába kapaszkodott. Miáki kinyáiban Mackó hátába mélyesztette karmait. Anyus a ricsaj hallatán ijedten szaladt a szobába.

– Mi történik itt? Sicc kifelé, te pimasz macska! – kiáltotta mérgesen. Miákinak nem kellett kétszer mondani, fejvesztve rohant, örült, hogy kiszabadult Mati ujjai közül.

A kislány sajnálta, hogy véget ért a játék.

– Miáááki, Miáááki, gyere vissza! – kiabálta.

Ám kiabálhatott, mert Miáki a világ legfinomabb falatjáért se merészkedett volna többé Mati közelébe. Tisztos távolságból, a terasz korlátjáról figyelte a kislányt. Nem volt kétséges

számára, hogy ez a pöttöm teremtés a hétfejű sárkánnyal is elbánná.

Miáki távozta után Anyus észrevette, hogy Mackó megsérült. A macskakarmok kilyukasztották a bundáját.

– Ebadta macskája! – mondta mérgesen Matinak. – Nem elég, hogy felfalta az almáspitét, a plüss is kiszakította a maci hátán. Hozok egy szelet mézes kenyeret a pite helyett, és tűt meg cérnát, hogy bevarrjam a lyukat.

Amíg Anyus távol volt, Mackó a szomorkodó Mati fülébe suttogta frissen költött versét.

*Azt mondják a medvebölcsek,
sebtapaszra sose költsek,
karmolásra mézet öntsek.*

*Ha tanácsukat követem,
magam mézzel kenegetem,
összeforr a plüssszövetem.*

Mati komolyan vette a verset. Amint megkapta uzsonnáját, a mézet a kenyeréről Mackó hátára kente. Nem csoda, hogy Anyus megdorgálta.

– Fáj a Mackó háta, a méz meggyógyítja – magyarázta Anyusnak.

Mackóra aznap újabb megpróbáltatások vártak: előbb bevarrták hátán a hasadást, azután hosszasan forgott a mosógépben, hogy bundája megtisztuljon a méztől.

(Márciusban folytatjuk.)

ANDRÉ FERENC

Pingvinvár

A Déli-sarok olyan hideg,
összebújnak a pingvinek.
Mint sokezer jóbarát,
szítálgák a hódarát!

Építenek nagy hóvárat,
nem is egyet, de jó párat!
Akad ott hely mindenkinek,
így telenek a pingvinek.

HÉTVÁRI ANDREA

Téli álom

Tél van, tél van, minden árva,
dér kacsint a szürke tájra.
Szél nyargalász bokrok között,
kergeti a fűrgé ködöt.
Róka bújik üregében,
sүн szundikál rőt rózsében.
Éjfelete földek alatt
álmodják a rózsás nyarat.

TÓTH ÁGNES versei

Hólabdácskák

Szundít a Hold, bársony égen,
hópillécskék szállnak szépen.

Ezer csillag nyújtja karját,
elkapdos sok pillangócskát.

Apró hógolyókat gyúrnak,
s megdobálják fenn a Holdat.

Holdudvar

Nagy udvara van a Holdnak,
kertünkre hópelyhek hullnak.

Ha házunk a Holdon lenne,
a holdudvar havas lenne,

ott szánkázna ezer csillag,
amíg a Nap fel nem virrad.

SIKÓ BARABÁSI ESZTER

Büszkeség és...

– Gyere, Kátrány. Ülj az ölembe, mesét mondok neked – hurcolta Terke a napfényes könyves szobába a macskát. A polcon nyolc sorban, három rétegben könyvek sorjáltak. Terke találomra kivett egyet:

– Bü-szö-ke-ség és dö-a-lí-té-let – betűzte a borítót. – Büszkeség és dalítélet! – ez jó lesz, Kátrány, ezt fogom elmondani.

Szóval volt egyszer egy gróf, akinek született egy fiacskája. A kis gróf nagyon csintalan volt, sok galibát okozott, levert porcelánvázákat, és összebogozta a macskák farkát. Az volt a kedvenc játéka, ha pihenőidőben trombitát recsegtethetett, tölcsérbe kurjongathatott, vagy másképpen zavarhatta a kastélyban élők nyugalma. Próbált beszélni vele a vén gróf, szép szavakkal csitította, ígérekkel ámította, de hiába. Végül az öreg gróf megelégette fia csínytevéseit, átadta a tanács-

adóinak, azok pedig a kastély törvényszékének. Hét napig gondolkodtak a bölcs bírák, hogy milyen büntetést érdemelne a fiú, végül a hetedik nap hajnalán megkongatták a harangot, hogy megvan az ítélet. Az ítélet: Dal! – hirdette ki a bíró.

A kis gróf megszeppenve várta az ítélet végrehajtását. Először selyemszalagokat hoztak, amivel összekötötték a kezét és a lábát, majd leültették egy kényelmetlen székre, hogy várjon. Hamarosan érkeztek a végrehajtók. Hatalmas fekete ládát cipeltek. Kinyitották, és kiszedegették belőle a hangszereket. Volt ott minden, fúvós, húros, még cintányér is akadt. Lassan mindenki kezébe vett egy-egy hangszert, és rázendítettek. Iszonyú falcsul zenéltek! Kezdték a divatos táncdallamokkal, majd visszafele haladva a gyerekdalok következtek. Látszott a kis grófon, hogy mindjárt feladja a büszkeségét, a rémes hangzavarban nem húzza már sokáig. A többiekén is látszott, hogy ők viszont igen! Egyszer csak belépett a terembe egy fekete köpenyes, csuklyás alak, hátravetette a csuklyáját, kitátotta a száját, és énekelni kezdett. Borzalmas volt! Amikor éppen a kis gróf bölcsődalát vonyította, már végképp nem bírta tovább a fiú, zokogni kezdett. Az apja bejött, és megölelte. Azóta nagyon rendes gyermek a kis gróf. Még délután is alszik. Itt a vége, fuss el véle, Kátrány!

A macska már éppen megragadta volna az alkalmat, hogy eleget tegyen a felszólításnak, de Terke előtte még eljárt vele egy keringőt.

FISCHER BOTOND

Autózós mese

Nagyiék olyan nagyon messze laknak, hogy autóval megyünk hozzájuk, a mi harmincéves, ütött-kopott Mercedeszünkkel. De nagyiék olyan nagyon messze laknak, hogy az autóval is három óra hosszat megyünk hozzájuk. Én a kisülésemben ülök, és unatkozom, unatkozom, unatkozom. Apa zenét is tesz, de unatkozom, mesél is, de unatkozom. És ha már unatkozom, megbámultokodom a tájat. Mi nagyon gyorsan gurulunk az autóval, mégis olyan, mintha mi állnánk, és minden mellettünk gurulna el nagyon gyorsan. Roncsautótelep és lovasszekér, traktor és bicikli. Mellettünk szaladnak-suhannak mezők, erdők, egy szögletes, egy kerek, nádak, erek, illa-berek, és közben megelőznek mindenféle Volkswagenek, mikor Passat, mikor Polo, Golfból meg egy egész sereg. Különlegességként pedig elhagy minket egy Touareg.

Eszembe jut, hogy amikor pisilni kell, megállunk egy parkolóban, és akkor az nem olyan unalmas. Ezért aztán pisilni kell, szólok apának, aki megáll egy parkolóban. Végre kiszállít a kisülésből. Kicsit odébb parkol egy kis Fiat, egy anyuka épp bekönyörögi a kisülésbe kisfiát. Aztán persze rám is sor kerül: apa engem is visszakönyörög az autóba, és megyünk tovább.

Megelőz minket sorban egy Audi, egy Jeep, egy Renault. Én Ferrarit és Rolls-Royce-ot szeretnék látni, de még egyiket sem láttam az úton, mikor nagyiékhoz mentünk. Végre mi is előzünk! Igaz, csak pöfögő Trabantot, pont olyat, amelyet szétbontott az autóbontó bácsi, amikor elvitt hozzá apa. Szerintem nagyon lassan megyünk, apa mégis lassít, mert egy rendőrbácsi a radarral (vagy radírral?) vigyáz, hogy

ne menjünk gyorsan. Ezt onnan tudjuk, hogy lámpázott szemből egy kék Dacia. Most az eget nézem, szürke felhők lógnak rajta.

– Nincs az autón téli gumi, a havazás remélem nem kap el – mondja apa, amikor elhúz mellettünk egy zöld Opel.

Úgy elfáradok az unatkozásban, hogy végül elalszom, és akkor már nem is olyan unalmas az út. Nagyon szeretek az autóban aludni. Közben apa vezet tovább, megelőz még egy szekeret, egy kombájnt, minket is sok-sok autó megelőz, de már nem tudom milyenek, mert alszom. Szeretném, ha gyorsabb autónk lenne, de amikor valaki erről engem megkérdez, azt mondom: a legjobb autó mégiscsak a Mercedesz.

KISS LEHEL versei

Ki jól akar bújócskázni

Ki jól akar bújócskázni,
tudnia kell köddé válni.
Függönyráncban is megülni,
sötétből se menekülni.
Hiányozni, mint a
hosszú, téli esték
ereszaljából
a tücsökhang-ereszték.
Nem toporogni, történjen bármi,
s hogyha kell, hát kikeletig várni.

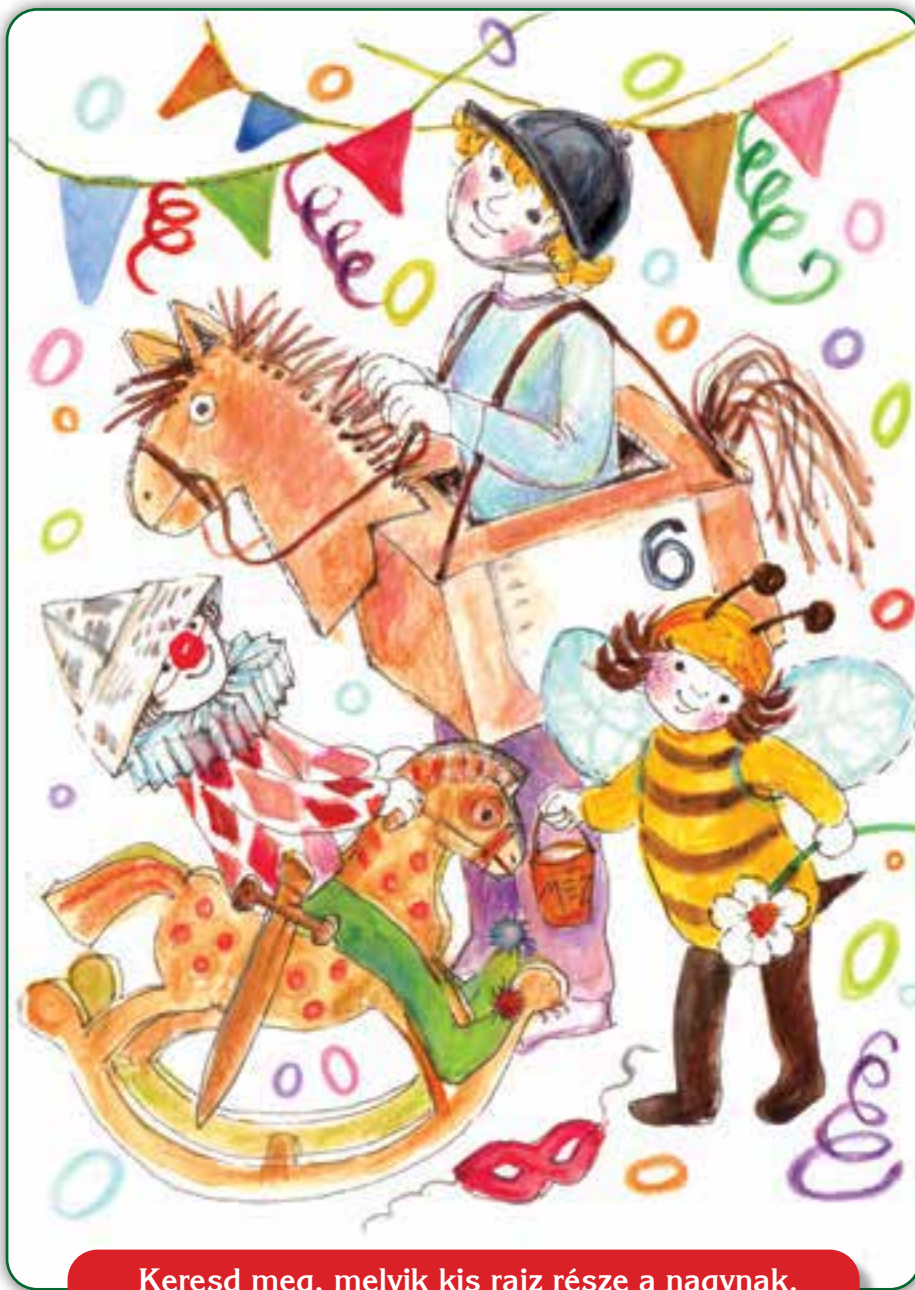

Bújócska

Nem én vagyok a szekrényben,
veszekednek az ingek!
A spájzból a csoki hol van?
Manó ette meg mindet!

Nem én vagyok az ágy alatt,
a porcicák kaparásznak!
Nem én vagyok a dobozban,
a fabakter szalutál csak!

Látod? Elbújtam rendesen,
nem lehet panaszra ok.
Azt hiszed, hogy megtaláltál,
pedig ez nem én vagyok!

Keresd meg, melyik kis rajz része a nagynak.
Színezd pirosra a mellette levő álarcot.

CSEH KATALIN

Töprengő

Farsangi készülődés

Íme, itt az öltözőm:
maskarába öltözöm.
Te majd méhecskeruhában
lépsz fel a farsangi bálban,
ő pedig tigrisjelmezben
lépked méltóságteljesen.

Nem leszek én maskara.
Mi legyek? Rút kiskacsa?
Játéküzlet? Édességbolt?
Fellegkalapos telihold?
Sündisznó? Levél? Bohóc?
Vörös haja csupa kóc?

Íme, itt az öltözőm:
vajon mibe öltözöm?

A kis varázsló

Dán mese

LÁSZLÓ NOÉMI fordítása

Hol volt, hol nem volt, volt egyszer egy ember és annak egy fia. Bárhová küldte apa a fiát mesterséget tanulni, egy hét múlva a fiú hazaszökött. Sehol sem bírt megmaradni. Egy napon az apa a templomban így fohászkodott:

– Úram, Istenem, hová küldjem a fiam mesterséget tanulni? Mindenhol meg-szökök! A mögötte ülő így szólt:

– Add varázslósegédnek!

Az apa azt gondolta, az Úr szólt hozzá. Hazament, fogta a fiát, elmentek ketten a közeli erdőben élő troll kunyhójába, megkérdezték, befogadja-e a fiút varázslótanoncnak. A troll azt válaszolta, befogadja, de négy év a szolgálati idő, aminek a végén csak úgy mehet haza a fiú, ha az apja felismeri.

Amikor a négy év elteltével az apa elment, hogy a fiát hazahozza, a troll udvarán három kutya fogadta. Kettő erős, nagy bundájú, a harmadik sovány és lompos volt. Amikor megsimogatta őket, az erősek csaholtak, a sovány kutya a farkát csóválta.

– Ha kitalálsz, melyik kutya a fiad – mondta a troll az apának –, hazaviheted.

– A sovány, lompos kutya a fiam – mondta az apa –, amelyik a farkát csóválta, amikor megsimogattam.

A troll dühös volt, hogy kis tanoncát el kell engednie, de mit volt mit tenni, hagyta, hogy apjával hazamenjen.

Amikor hazaértek, azt mondta a fiú az apjának:

– Édesapám, én most disznóvá változom, vigyen ki a vásárba, jó pénzért adjon el engem. De a kötelet a jobb fülem alatt vesse át a nyakamon, és akkor hamarosan hazatérek.

A disznót a vásárban a magát öregapónak álcázó troll vette meg, aki sehogyan sem bírt belenyugodni abba, hogy segédjét elveszítette. Amikor sikerült megegyezni, az apa a disznó jobb füle alatt kanyarította körbe a kötelet, és

a troll-apó annál fogva vezette el. Mire az apa hazaért a vásárból, a fia már otthon volt.

Telt-múlt az idő, a vásárban szerzett pénz elfogyott. Ekkor a fiú bikává változott, kivitette magát a vásárba, és az apja lelkére kötötte, hogy a kötelet a jobb szarva alatt vesse át a nyakán, amikor eladja. A bikát a troll-apó vette meg, de amikor az alkut megkötötték, az apa a bika jobb szarva alatt vetette át a kötelet. Mire hazaért a vásárból, a fia már otthon volt.

Amikor a bikáért kapott pénz elfogyott, a fiú fehér paripává változott, így mentek ki a vásárba. Igen ám, de a troll-apó is kiokosodott, és ezúttal ő maga vetette át a kötelet a ló nyakán, nem engedte, hogy az apa ügyesked-

jen. Amikor az apa hazaért a vásárból, a fia sehol sem volt.

A troll a kunyhója melletti istállóba állította a lovat, fejére szoros kantárt húzott, és még vizet is alig adott neki. A ló addig nyihogott keservesen, amíg a troll-varázsló új segédje meg nem sajnálta. Vizet vitt neki, egy marék szénát vetett neki, és lazított a kötőféken.

A ló azonnal nyúllá változott, és kifutott az istállóból. A troll-varázsló meglátta, kutyává változott és üldözőbe vette. Futottak, futottak, és amikor ereje már annyira fogytán volt, hogy a troll-kutya majdnem utolérte, a nyúl-fiú galamb-

bá változott. A troll erre sólyom alakját vette föl, úgy üldözte tovább.

Röpült a galamb, nyomában a sólyom. Egy közeli palota ablakában hercegnő ült. Amikor meglátta az üldözött galambot, kinyitotta az ablakot, a galamb berepült rajta, és aranygyűrűvé változott. A troll-varázsló herceggé változott, és tiszteletét tette a hercegnőnél.

Bárhová nézett, sehol sem látta a galambot. Föltűnt neki a sok szép gyűrű. Megkérte a hercegnőt, hogy mutassa meg a gyűrűit

neki. Amint mutogatta őket, az egyik gyűrűt a hercegnő a kandallóba ejtette. A troll utána-kapott, megperzselte az ujját, és a földre ejtette a gyűrűt.

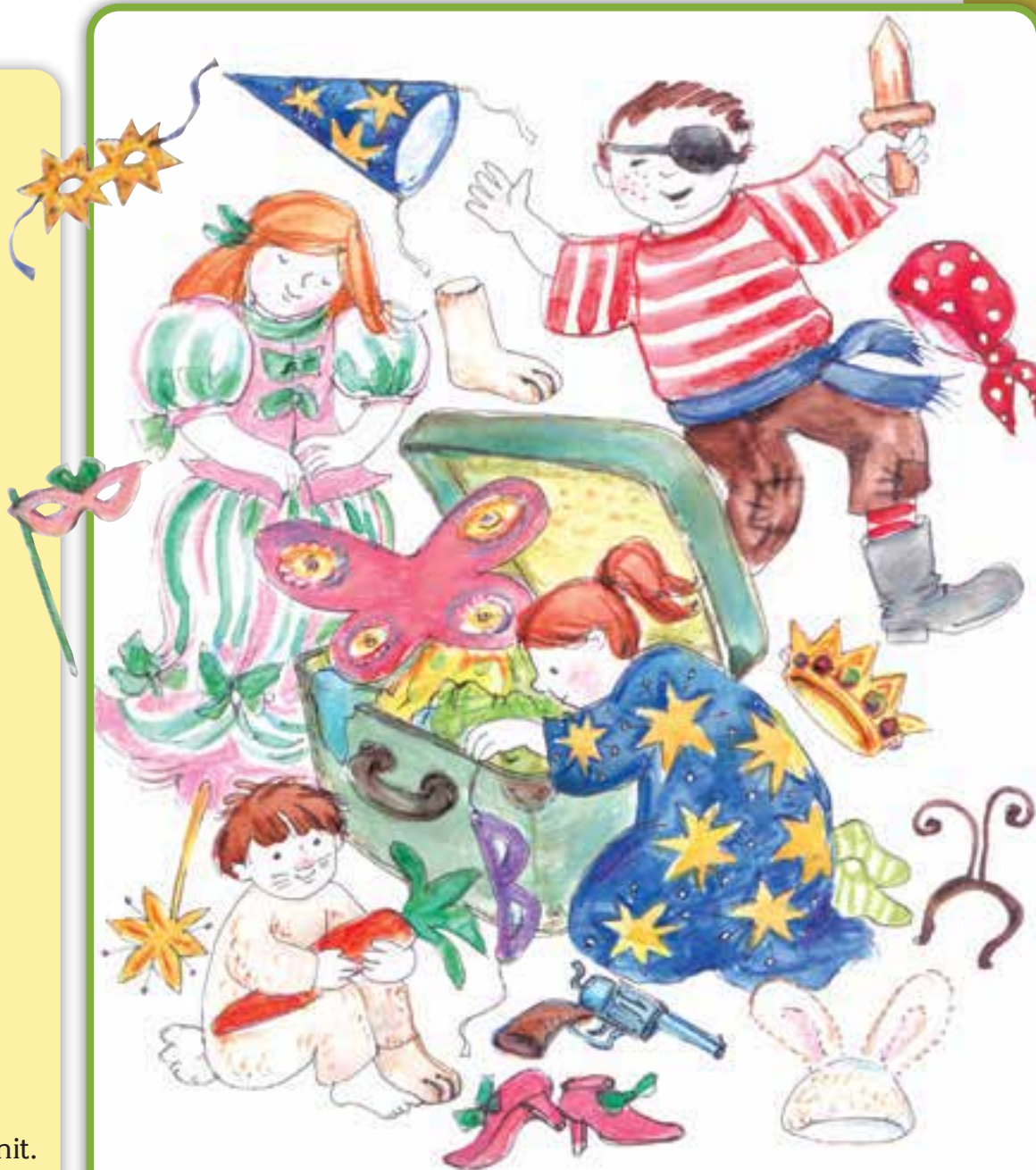
A fiú gyűrűből búzaszemmé változott, mire a troll-herceg tyúkká lett, hogy a búzaszemet bekapja, de az közben sólyommá változott és csőrével halálra sebezte a tyúkot. Hogy a tyúkká vált troll-varázslótól ilymódon megszabadult, a sólyom-fiú hazarepült édesapjához.

Itt a vége, fuss el véle, aki nem hiszi, járjon utána.

Más

Kínkeservvel
sem ismersz fel,
mondhatsz bármit.
Magam helyett,
el ne feledd,
más van már itt.

17

LÁSZLÓ NOÉMI

Hat, hasad a pad

Hol volt, hol nem volt, volt egyszer egy udvar. Ennek az udvarnak a végében állt egy göcsörtös cseresznyefa. Annak az árnyékában élt Hangya mama tíz gyermekével. Hangya mama most kivételesen rettentő dühös volt.

– Azonnal mindenki idejön hozzám! – mondta. – Mi történt ezzel a paddal? Melyik haramia repesztette meg? Hát mit vétett ez nektek, nem bírtok a berendezéstől megférni? Mihez kezdek most vele?

– Én csak pár rajzszöget nyomtam bele – mondta Szexta. Hosszú cop-

fot fontam magamnak egy kis maradék fonalból. Nem gondoltam, hogy ennyitől tönkremegy.

– Én egy rossz karácsonyi gömböt vertem szét, húspotyolóval – mondta Oktáva –, de egy jó nagy kartont tettem alája. Kellett a csillámpor. Nem gondoltam, hogy egy kis potyolás megárt ennek a vaskos padnak!

– Szóval te nyúltad le a húspotyolót! – mondta Szeptimusz. Tűvé tettem érte a házat! Kampót akartam hajlítani egy régi antennából. Aztán nagy nehezen beszúrtam ide a pad végébe az antennát, és a diótörő nyelével hajlítgattam. Nagyon nehéz volt. Nem gondoltam, hogy egy ennyitől vége ennek a nehéz padnak!

– Láttam, hogy van a padon egy kicsi lyuk – mondta Nónusz. Beledugtam egy vasgolyót. Utána nem akart kijönni. De aztán ollóval kipiszkáltam!

– Az nem olló, az méhecske! – mondta Decima. Ide száll, ebbe az odúba, ez a kaptár bejárata, és ott bent aluszik a méhkirálynő! Minden este ide száll a méhecske, hogy mézet vigyen a királynőnek. A királynő az egész birodalomra vigyáz. Méz nélkül nem tud elaludni!

– Rendben, most már értem – mondta Hangya mama. – Csak hogy lássátok, pár egészen pici rajzszög, egy egészen nagy kartonra csapódó húspotyoló, egy kis időre beszúrt antenna, lyukacsából kipiszkált vasgolyó és mézet szállító méhecske-olló mire képes, az összes

jelmezhuszár most elmegy, tetőtől talpig jelmezbe öltözik, majd vacsoraidőben jelentkezik az asztalnál. Szeptimusz maskarát kanyarít Nónusznak, Szexta és Oktáva méhecskének öltözteti Decimát. Megértettem?

Prímusz, Szekunda, Terca, Kvartusz és Kvintusz bundás kenyeret vacsorázott. Egy majdhogynem kifogástalan állapotú padon ültek a konyhaasztal egyik oldalán. A konyhaasztal másik oldalán repedt pad állt. A repedt pad mögött kissé feldúlt arccal sorakozott Aranyhaj, egy csillámpóni, Hook kapitány, egy félelmetes szamuráj és egy egészen aranyos méhecske. Az asztalfőn Hangya mama ült, roppant szigorú ábrázattal.

A méhecske elsírta magát. Kvintusz letört egy darabot a bundás kenyérből, és a kezébe nyomta. A szamuráj hüppögött. Kvartusz letört egy darabot a bundás kenyérből, a kezébe nyomta. Hook kapitány könnye kampókezére hullt. Terca kettétörte bundás kenyerét, a felét Hook kapitány kezébe nyomta. A csillámpóni szája széle gyanúsán reszketett. Szekunda a póni csillámporos orra alá tolta tányérját a bundás kenyérrel. Aranyhaj sóhajtott. Prímusz elfelezte vele bundás kenyerét.

– Lám, lám! – mondta Hangya mama.
– Ilyen a jó testvér! Kihúz bennünket a pácból, amikor hasad a pad!

Hogyan telt a gyermekkorom

Magyar mese

Amikor én megszülettem, s lehettem olyan hat hetes, kimentem az utcára egy langyos, nyári eső után. Sárból gyúrtam ökröket, szekeret és zsákokat, majd felraktam őket a szekérre, és elmentem örölni a malomba.

Akkoriban még vízimalom őrlte a gabonát, de éppen nem volt otthon. A molnár ott sétált a víz tetején, megkértem, hívja haza. Addig integetett, kiáltozott, míg előállt a malom és elkezdhattunk örölni. A molnárnak

nem volt tömőfája, hát lekapta a fejemet, úgy tömte degeszre liszttel a zsákokat.

Amikor végeztünk, és hazafele tartottam, találkoztam egy csapat lánnyal, asszonnyal, akik már messziről nevettek.

– Mit nevetnek? – kérdeztem tőlük.

– Magának nincsen feje! – válaszolták.

Akkor vettem csak észre, hogy az ottmaradt a malomban. Visszaszaladtam hát érte, felvettem a nyakamra, és mentem tovább. De a lányok, asszonyok megint csak nevettek.

– Hát most mit nevetnek? – kérdeztem újfent.

– Magának hátul van az orra! – mondták ismét.

Erre csavarintottam egyet a fejemen, hogy rendesen álljon, és mentem tovább, hazafelé. Ekkor azonban eszembe jutott, hogy az ostort leszúrtam a malom mellett az árokba. Visszamentem hát érte, de mire odaértem, az ostornyélből egy nagy fa nőtt, az ostor pedig fent volt, a tetejében.

Elindultam, másztam fölfelé, egészen az égbe. Ott találkoztam a nagymamámmal.

– Adjon isten jó napot, nagymama! Tessék adni lekváros kenyeret!

– Jaj, fiam – mondta erre –, nem szoktunk ám mi itt enni!

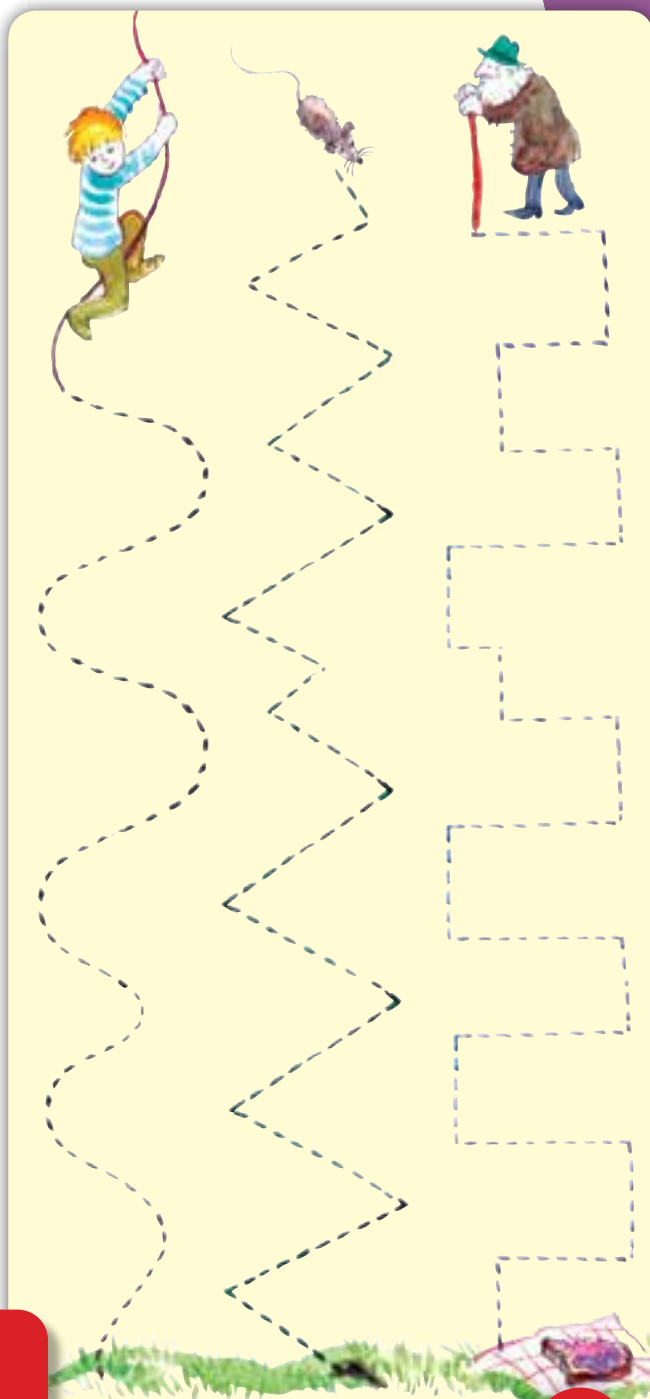
– Nem? Hát akkor hogy lehet innen gyorsan lemenni? – rémültem meg.

Volt ott egy öregember, neki is elmondtam, hogy szeretnék lemenni, mert itt nem lehet lekváros kenyeret enni. Az öregembernek eszébe jutott, hogy van itt egy láda korpa, s ha abból kötelet csavarunk, azon majd leereszkedhetek. Meg is sodortuk jól, de valahogy belesodortunk egy egeret. Miközben lefelé ereszkedtem, az egér elrágta a kötelet, én meg le-pottyantam a földre.

Épp nálunk estem le, a falu végén. Bele is fúródtam vagy kétölnyire a földbe, aztán kiabálhattam, hogy ássanak ki! De nem ásott ki senki. Úgy kellett hazaszaladnom egy ásóért és kiásnom magam.

Ilyenféleképpen telt hát el a gyermekkorom, melyből többre nem is emlékszem már.

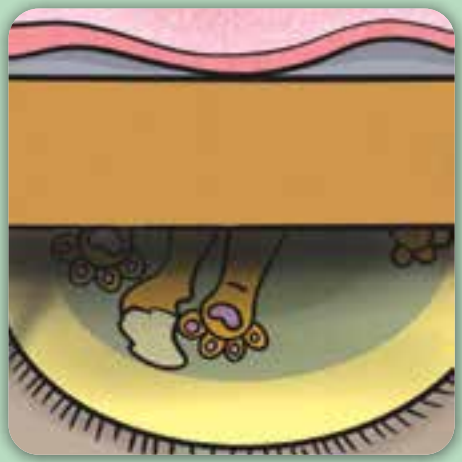
Hogyan ereszkedik le a mesebeli gyerek a kötélén, hogy jut el a kisegér a lyukhoz, az öregember a lekváros kenyérhez? Ceruzáddal kövesd az útjukat!

Cincin összerágta és szétszórta kedvenc fényképeimet.
Keressétek meg a fél képek párját, majd színezzétek ki!

Ötlet és rajz:
KOVÁCS RÉKA RHEA

NAGY ZSOLT rovata

Kiskertész-kalandok

A diótolvaj

Dorottya és Barnabás kerti móka közben a hóban apró lábnyomokat, meg-rágott, szétdobált, üres dióhéjakat talált.

Valaki megdézsmálta Kiskertész nagypapa ősszel az eresz alá eltett, dióval teli ládáit. A gyerekek lélekszakadva rohantak, elújságolni a látottakat. Kiskertész nagypapa alaposan szemügyre vette a nyomokat, majd remek ötlete támadt:

– Ismerjük meg a rágcsálókat! – Nagy képes könyvet hozott, azt lapozgatva magyarázott. – A kertben állatok is élnek. Sokukat jól ismeritek. A rágcsálók kertünk állandó lakói vagy időszakos vendégei. Elűlső két metszőfoguk folyton nő, rágcsálással koptatják. Az apró lábnyomok, a dióhéjak azt bizonyítják, valamiféle rágcsáló a tolvaj. A dió valamennyi rágcsálónak kedvenc csemegéje, de mogyorót, különféle magvakat, rovarokat, csigákat is szívesen fogyasztanak.

– Melyik rágcsáló lehet a diórabló, nagypapa? – kérdezte Barnabás.

– Lássuk csak! – mondta nagypapa a nagy könyvet lapozva. Csupa fura, színes szörmók volt benne. – Ez itt a házi egér. Túl apró ahhoz, hogy ilyen sok diót belakmározzon. A mogyorós pele szintén rágcsáló. Akkora, mint az egér, de farka dús szőrű, télen pedig alszik. A foltos mezei hörcsög már nagyobb, de télen ő is ritkán hagyja el a föld alatti járatait. A mezei nyúl, bár sokmindent összerág a kertben, nem rágcsáló, a diót sem szereti.

– Mégis, ki lehet a titkos fosztogató, nagypapa? – türelmetlenkedett Dorottya. Kivette nagypapa kezéből a képes könyvet, elgondolkodva lapozgatta.

– Én sejtem, ki lehet – mosolygott nagypapa. A diót sorra lehordta a pincébe, de egy teli ládát kint hagyott az eresz alatt, hogy a tolvajt fülön csípjék.

Bizony, nagy füle volt a tettesnek, mellé pedig hosszú, bozontos farka. A nyomozó csapat, élén a kistesóval, Nórával, a házból, az ablak mögül leste amint a kerti csibész végigugrándozik a frissen hullott havon, a lábából lenyúlja a legnagyobb diót, picit megrágja, majd eliszkol.

– Mókus! – kiáltották a lurkók. – Mókus jár a kertben! – ujjongtak.

– Így van – mondta nagypapa. – A mókusok is rágcsálók. Ők is a kertünk vendégei. Ősszel begyűjtik és elássák a fák termését, ez az ő téli tartalékuk. De nagyon feledékenyek,

gyakran nem emlékeznek, hová rejtették az eleséget. A téli hótakaró alatt még nehezebb az őszi rejtekhelyet megtalálni, ezért sajnos sok mókus éhezik. Ez a fickó szerencsés, itt nálunk bőven jut neki is dió.

A gyerekek az ablaküvegre tapadva tavaszig lesték, hogy lakmározik újdonsült barátjuk, a diótolvaj, a kint hagyott ládából.

Lesd meg te is!

Színezd zölddel a rágcsálók melletti köröcskéket, és pirossal azokat, melyek nem rágcsálók mellett állnak.

Havat fúvó február

A hóember a kinti hidegben, mi bent, egy forró tea mellett érezzük jól magunkat.

Illyés Csongor,
zilahi olvasónk zokni-hóembere és vattagőzős teásbőgréje.

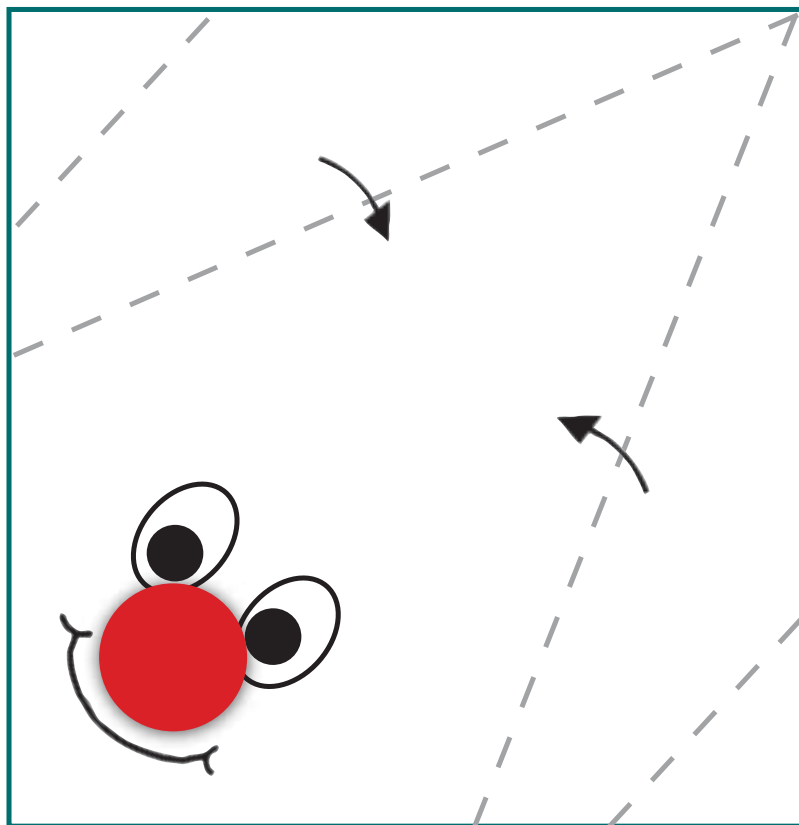
Diósadon, Botka Ildikó tanítónő osztályában papírzacskóból készültek a busó-álarcok.

Szigeti Éva tanítónő osztályában, **Zabolán** készült **Szakács Botond** vágott, ragasztott hópelyhe, **Kozma Edina** vattakorong üdvözlete.

A papírtányér kitűnő alapanyag bármilyen állat-álarchoz.

Bohóc

A vastag vonal mentén vágd ki a négyzetet, hajtogass belőle bohócfejet (segítenek a szaggatott vonalak és a nyilak). Feje mögé ragaszd narancssárga haját, a sapkáját díszítsd a színes körökkel.

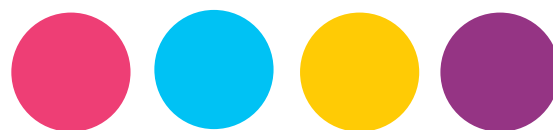
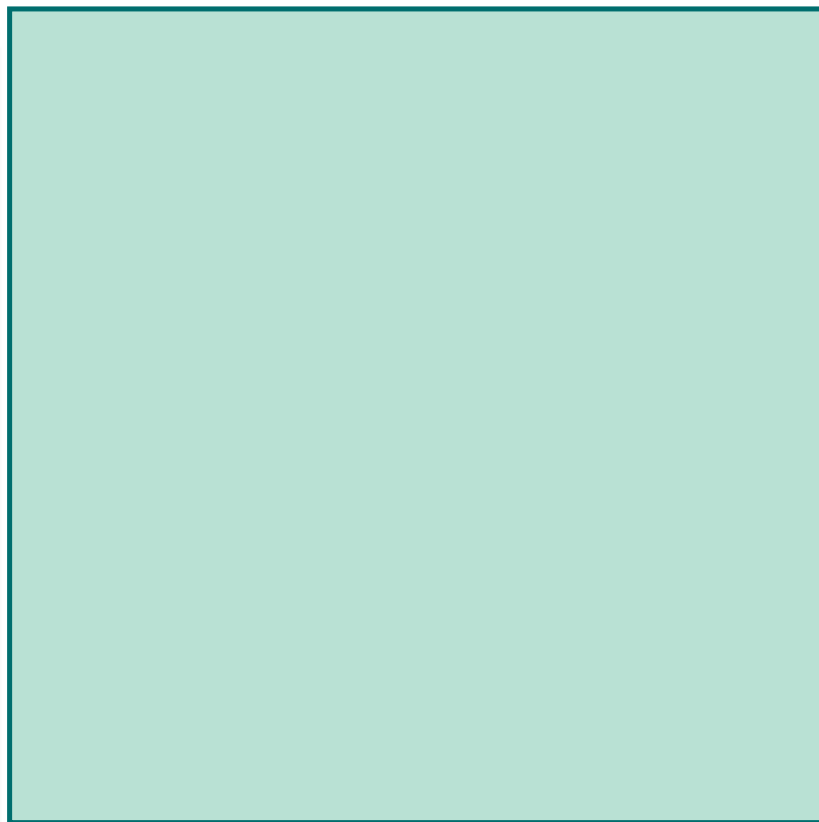
Kukucs!

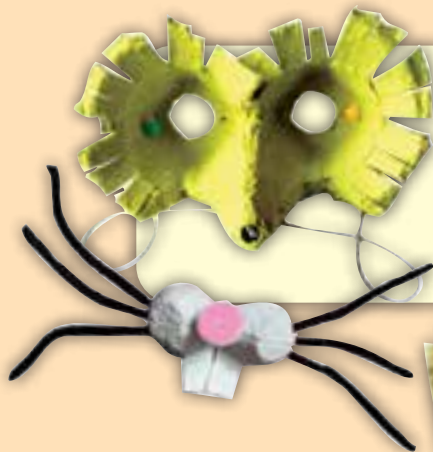

A vastag vonal mentén vágd körbe a téli képet.

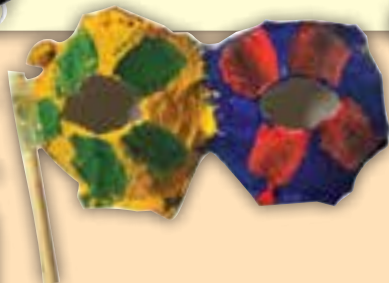
Vágd ki a két kart is, ragaszd őket a helyükre, majd mozgasd őket: a kisgyerek hol eltakarja az arcát, hol széttárja a kezét: Kukucs!

A karton tojástartó is remek ötleteket rejteget: madármaszk, nyusziorr, szemüveg készülhet belőle. A papírzacskóból készült álarc előnye, hogy a fejre húzva senki sem ismer majd rád.

Daczó Gyopárka
Szentegyházán Zelk
Zoltán meséjéhez
készített levélkollázs-
illusztrációt.

Ezek a kézimunkák
még az őszy folyamán
készültek

Gyávol Kincső, Reich
Annamária szatmár-
németi tanítónő diákja
préselt levelekből
alkotott díszes pávát.

Ghiviriga Laura és Lőser Mária,
Almási Emese lelei tanítónő diákjai
gyakran együtt játszanak, alkotnak.
Közösen készítették a kukoricababákat,
dióhéj állatkákat is.

Virginás
Zsuzsa,
kolozsvári
olvasónk
levéltündér-
kollázsa.

Csipike postája

Szervusztok, kedves barátaim! Február a mókázás, bolondozás hónapja is, nem csupán a didergésé. Melegedjünk a jókedv-kályha mellett, és figyeljünk oda egymásra! Mutatom nektek, az elmúlt hetekben kik figyeltek oda kedvenc lapukra, a Szivárványra: **Mészáros Eszter**

Hanna, Szilágycseh; **Péter Nimród**, Sepsiszentgyörgy; **Borka Villő** és **Borka Csanád**, Marosvásárhely; **Takács Hunor András**, **Tar Zsófia Rita**, Nagyvárad; **Lázár László**, Csíkszentdomokos; **Illyés Csongor**, Zilah; **Deák Lilla** és **Deák Anikó**, Szilágykeresztúr; **Székely Anna**, Négyfalu; **Szakács Botond**, Zabola; a nagyváradi Szent László Líceum Óvodája; a marosvásárhelyi Európa Iskola előkészítő D; a nagyváradi Szacsvey Imre Iskola I. B osztálya; a pávai előkészítő és I.; a bethlenszentmihályi II. B; a gyulakuti előkészítő; a zabolai I. B; a nyárádszeredai I. osztály; varsolci olvasóink.

Székely István,
Négyfalu

Vágd ki a bélyeget,
és ragaszd a gyűjtőlapra!

KÜRTI ANDREA rajza

Napsugár • Szivárvány

Képtár

Képzőművész munkatársaink munkáiból képeslap-sorozatot indítunk. Azoknak az olvasóinknak küldünk belőlük, akik különösen sokat írnak, rajzolnak nekünk. Gyűjtsd te is!

• *Előkészítő tanítványaim örömmel lapozzák a Szivárványt, jó szívvel hallgatják a sok szép mesét, verset tanulnak belőle. Szívesen oldják a feladatokat, és lelkesen rajoltak a Szivárvány kérésére.*

Szabó Irén tanítónő, Gyulakuta

**E lapszám
támogatói:**

KÉSZÜLT A MAGYAR KORMÁNY
TÁMOGATÁSÁVAL

MINISZTERELNÖKSÉG
NEMZETPOLITIKAI ÁLLAMTITKÁRSÁG

BETHLEN GÁBOR
Alap

... a gyergyóalfalvi napközi-
ben, Jánosi Márta óvónő
csoportjában

Tavalyi farsangi mulatság...

... a szamosújvári
Sünike óvodában
Katona Annamária óvónéni
csoportjában

Ilie Dávid,
Szatmárnémeti

Ferenczi Balázs,
Székelyudvarhely

... a szatmárnémeti M. Eliade
Iskolában, Román Melinda
tanítónő osztályában

• A mindennapokból nem hiányozhat a Szivárvány. Rengeteg hasznos dolog található benne. Ezekben a nehéz időkben osztályunk nevében minden jót kívánunk, legfőképpen sok sok egészséget, hogy hónapról hónapra lapozhassuk kedvenc gyermeklapunkat! **Kasza Gyöngyvér tanítónő és a csíkszentgyörgyi I. osztályosok**

Címlap:
BAK SÁRA

SZIVÁRVÁNY, kisgyermekes képes lapja. XLII. évfolyam, 440. szám. Kiadja a NAPSUGÁR Kft.
Főszerkesztő: LÁSZLÓ NOÉMI. Képszerkesztő: MÜLLER KATI. Lapterv: Könczey Elemér. Honlap-
szerkesztő, nyomdai előkészítés: Komáromy László. Műszaki szerkesztő: Várdai Éva.
Megrendelhető a szerkesztőség címén: 400462 Cluj, Bld. C. Brâncuși nr. 202. ap. 101.
E-mail: naps.sziv@napsugar.ro. www.napsugar.ro. Telefon/Fax: 0264/418001
A lapok árát a következő bankszámlákra várjuk: Cont IBAN: RO45RNCB0106026602080001
B.C.R., CLUJ vagy RO70BTRL01301202P90961XX S.C. NAPSUGÁR- EDITURA S.R.L.
CUI: 210622. Készült a kolozsvári TipoOffset Kft. nyomdájában. ISSN 1221-776x

Csipike- képtár

Néma Sára Borbála,
Szováta

Király Ákos-Kende,
Gyulakuta

Nagy-Virág Noel-Kevin,
Egri

Hegyeli Hilda,
Zabola

Siklódi Anna,
Nyárádszereda

Bíró Alexandra,
Ivó

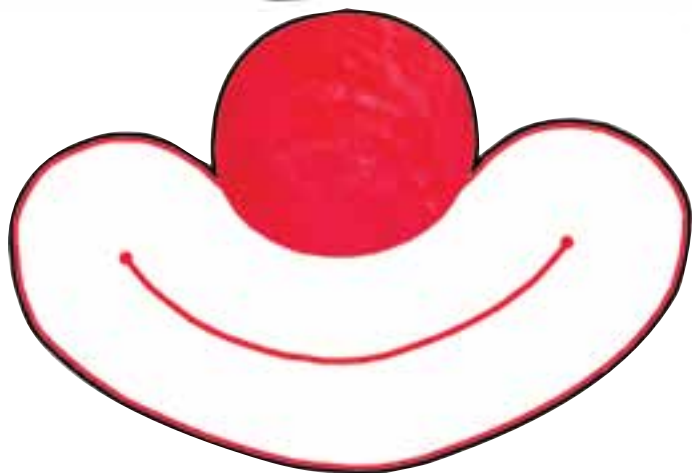
Ára 5 LEJ

Tigris vagy panda?

Nem is kell választanod, kartonmaszkjainkkal
hol ez, hol az lehetsz. Vágd őket körbe,
vágd ki a szemnyílásokat, fűzz vékony gumi-
szalagot a megjelölt helyre.

Bohóc

A vastag vonal mentén vágd körbe a bohóc orrát-száját, és ragasztószalaggal rögzítsd fagylaltos pálcikára vagy ceruzára. Csak arcod elé kell tartanod, és máris kezdődhet a bohóckodás!

